

OTTO FEUERSTEIN

**KAKŠNO JE VIDETI
ONSTRANSTVO**

Naslov izvirnika: Wie sieht es im Jenseits aus?
Izdala: Turm-Verlag Bietigheim/ Württemberg

Izdano v samozaložbi 2004
Mirko Malešič

Vsebina

Predgovor	1
Ali onstranstvo obstaja?	2
Ali smemo poznati podrobnosti o onstranstvu?	3
Kakor pade drevo zako obleži	3
Raj	4
Kje so preminuli?	5
Nebesa	8
Pekel	9
Srednje kraljestvo	10
Onstranska usoda otrok in nekristjanov Reinkarnacija	12
Gledanje. Videz. Srečevanje	14
Resnost življenja	15

Predgovor

Pričujoče pisanje je nastalo iz vprašanj o onstranskem svetu, ki jih je pisec pri svojem delu za skrb duše srečeval skoraj vsak dan. Vojna je zahtevala številne žrtve in notranja stiska človeka je neizmerno naraščala. Kako lahko človek vpričo vseh grozot in opustošenja, neprijaznosti in navidezne trdote usode še spozna globlji smisel življenja? Župnik Otto Feuerstein je vedno znova naletel na zapuščenost duše, v kateri živi človek, ki je izgubil globlje vedenje o človeškemu bitju in njegovemu smislu. Pri tem je moral spoznati, da odgovori, ki jih mora Cerkev dati na vprašanja o samem človeku in končnih ugankah življenja, ne morejo zadovoljiti žive človeške narave. Katoliška cerkev uči, da so vice čiščenje za še nepopolne duše, pekel pa kraj mučenja za izgubljene. Evangeličanska cerkev vidi »sodni dan« kot dan vstajenja duš in končne sodbe. Med smrtjo človeka in njegovim vstajenjem leži razdobje nedoločenega, nepredstavljivega trajanja, kjer razvoj duše miruje.

Kakšne posledice mora imeti nazor o onstranstvu in o poslednjih rečeh, kakršen vlada v cerkveni dogmatiki, na moralno in versko stanje ljudi, jasno kaže propad nramnega in verskega osnovnega občutka skupnosti. Za sodobnega človeka je pričakovanje o vstajenju, ki je prestavljeno v daljavo, postalo toliko bolj neobvezujoče, kolikor bolj so sodobne astronomske raziskave s prestola metale staro predstavo o nebesih nad zvezdami in kolikor bolj cerkev ne ve odgovora na vprašanja, kje se nahaja duhovno kraljestvo, onstranstvo, nebesa in kje se nahaja Bog. Človek se danes v veliki meri vidi samo še kot tuzemsko bitje z zgolj zemeljskimi nameni. To se je izkazalo za toliko bolj zaskrbljujoče, kolikor večji je njegov napredek v tehniki in znanosti, kajti vse napredovanje brez globljega poznavanja človeka in njegovega smisla vodi na koncu v kaos.

Cilj župnika Otta Feuersteina je bil, kot pri marsikom danes, ki je sprevidel, rešiti človeka njegove nevednosti in nerazumevanja velikih življenjskih vprašanj o tem, od kod izvira človek, kam je namenjen in kaj je njegov smisel. Prizadeval si je za nov, živ pristop k tem vprašanjem. Vedel je, da če uspe človeku odpreti smisel in razumevanje za nadčutne svetove in področja življenja, ter mu s tem dati jamstvo za osebno nadaljnjo življenje po smrti, se bo človek dvignil nad globoko ogroženost svoje celotne eksistence. Ottu Feuersteinu so se povezave zemeljskih - tukajšnjih in duhovnih - onstranskih svetov odprle skozi izkušnje z onstranstvom Oberlina, Blumhardta itd., predvsem pa skozi preučevanje del Emanuela Swedenborga in Jakoba Lorberja. Svoja spoznanja je zapisal v tem pisanju, ki je od svoje prve izdaje marsikomu pomagalo spet pridobiti živ odnos do onstranstva in do poslednjih stvari. Naj bo knjižica v tem smislu še naprej plodna.

Bietigheim, jesen 1964

Založba Turm

Ali onstranstvo obstaja?

V onstranstvo, v posmrtno življenje duše po smrti telesa marsikdo ne verjame več. Ali ima prav? Ne. Duša človeka se je morala zaradi materialnega stremljenja in življenja, ter materialnega smisla sveta globoko zakopati v svoje meso, dokler ni v njej umrlo zavedanje, da sta ona, duša, in njeno telo dvoje in da je nemogoče, da bi duhovna duša nekoč minila in razpadla kot snovno telo. Pri vsakemu človeku, ki si življenje uredi po kolikor toliko plemenitih osnovnih načelih, je notranje prepričljiv občutek, da duša po smrti telesa živi naprej, še kako živ. Brezupno mnenje, da je s smrtjo vsega konec, je vedno samo posledica napačne življenjske usmeritve; z izboljšanjem življenja postane v tej točki v duši samo od sebe živo in svetlo.

Kolikor toliko plemenit človek v srcu jasno čuti: rojeni smo za nekaj boljšega kot samo za to zemeljsko, minljivo življenje, namreč za večno življenje.

Da se bo ta slutnja človeškega srca nekoč udejanjila, je za vernega kristjana najtrdnejše jamstvo.

Jezus Kristus, ki je umrl na križu, a je potem v sijaju vstal od mrtvih in je od takrat živ. To, da Kristus še danes živi, se lahko prepriča vsakdo. Kako se prepričam, ali je v žici električna napetost? Tako, da nekako preverim, ali daje svetlobo oziroma energijo. Prav tako lahko vsak naredi poskus, ali je Kristus sposoben dajati duhovno svetlobo in duhovno energijo. Vsakdo, ki se v času notranje teme, nesreče in duševne slabosti z verno, zaupljivo molitvijo obrne na Jezusa Kristusa, bo na Njegovi strani spoznal, da od Kristusa še danes izhaja mogočen tok duhovne svetlobe, notranje tolažbe in moralne moči, ki človeku pomaga premagati čeri njegovega notranjega življenja. To dokazuje, da Kristus živi in zato lahko in bo uresničil, kar je povedal: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre.« (Jn 11,25).

Toda ne glede na slutnjo človeškega srca in na vero v Kristusa imamo veliko dejanskih dokazov za resnico, da duša po smrti telesa živi naprej. Obstajajo in vedno so obstajali razni jasnovidci, jasnoslišci, mesečniki, pisni, govorni mediji in mediji za materializacijo, ki so smeli dajati natančne vpoglede v onstranstvo, v življenje po smrti, ki so smeli videti in slišati duše umrlih, preko katerih so le-te govorile, pisale in preko katerih so se celo pokazale. Tudi ljudem, ki niso bili jasnovidni, so se pokojni večkrat pokazali ali se naredili opazni.

Racionalisti in materialisti našega časa se vpricho teh dejstev obnašajo kakor noj pred zasledovalci, vtikajo glavo v pesek in se ne zmenijo za stvari, ki se ne ujemajo z njihovim materialnim pogledom in željami. Teh pričevanj sploh ne preverjajo, kvečjemu se veselijo, če kje kakšna sleparka trdi, da je medij, jasnovidna ali mesečnica, potem pa jo razkrinkajo.

Opazijo enega lažnega medija, tisoč pravih pa ne. Zaradi teh lažnih pravijo: vse je goljufija. To je prav tako napačno, kot če bi trdili, da obstaja tudi ponarejeno vino, zato pravega vina sploh ni. Dobra in slabega ne gre metati v isti koš!

Ali smemo poznati podrobnosti onstranstvu?

Vse kar so ti jasnovidci, mesečniki in mediji oznanili o razmerah v onstranstvu, je zelo zanimivo in izredno pomembno za vsakogar. Saj je onstranstvo cilj našega večnega namena. Tukaj bi iz teh nešteti pričanj o onstranstvu, ki jih imamo natisnjene, prikazali, kakšno je podrobneje videti onstranstvo - ne da bi zahtevali popolnost, v katero lahko vsakdo izmed nas vstopi vsak dan, vsako uro in tam ostane za večno .

Razen na poročila zanesljivih jasnovidcev, mesečnikov in medijev se sklicujem predvsem na Sveto pismo. Božja beseda je merilo, s katerim preverjamo in merimo vsa takšna poročila. »Duha ne ugašajte. Preroštev ne zaničujte. Vse preizkušajte in kar je dobro, obdržite. (1Tes 5,19-21).

Poleg tega upoštevam še Jakoba Lorberja in Gottfrieda Mayerhoferja, ki sta, podobno kot preroki Stare Zaveze, v srcu slišala Božji glas, ki jima je razodel zelo pomembna sporočila o vseh mogočih težavah duhovnega življenja, med drugim tudi o onstranstvu in razmerah v njem.

Nobenemu vernemu kristjanu se ni treba bati, da je radovednost kazniva in proti Božji volji, če želimo izvedeti podrobnosti o onstranstvu. Če Bog tega ne bi hotel, zakaj je potem v vsakem stoletju ustvaril ljudi, ki so imeli in imajo prirojeno sposobnost, da dajejo natančne podatke o svetu na drugi strani groba? Če nadalje verjamemo, da lahko Bog tudi danes, kakor nekoč prerokom, govori ljudem - zakaj tega ne bi znal? Ali je mogoče onemel? Ta, ki je ustvaril usta, naj ne bi znal govoriti? Tako kakor je Bog v cerkvi v prvem stoletju nekatere postavil za preroke (1Kor. 12,28), tako to lahko počne še danes; tudi Jezus Kristus je na koncu Svojega javnega delovanja rekel: »Zato, glejte, pošiljam k vam preroke, nekatere izmed njih boste pomorili.« (Mt 23,34). Trditev, da po Kristusu ne morejo več obstajati nadaljnji preroki, je torej nepravilna. Če smo spoznali Lorberja in Mayerhoferja za prava preroka Gospodova, je s tem odgovor na vprašanje, ali smemo želeli vedeti podrobnosti o onstranstvu, dan po sebi. Prav zares je za moralno obnašanje človeka zelo koristno, če si izdelava natančnejše predstave o onstranstvu. Življenje na zemlji bomo potem uporabili bolj z jasnim ciljem, da bi ga oblikovali tako, da duši nekoč pripade srečno onstranstvo.

Kakor pade drevo pade tako obleži

Ko človek umre, velja za prvo načelo: smrt ne prinaša spremembe Jaza. Kakor enotno poročajo jasnovidci iz različnih držav, gre duša, potem ko je v smrti iz srca zapustila telo, v onstranstvo z vsemi dobrimi in tudi slabimi lastnosti, ki si jih je pridobila na zemlji. »Kakor pade drevo, tako obleži« (Pri 11,3), vsaj nekaj časa. Človek, ki je zvečer zaspal, se prav tako drugo jutro ne zbudi z drugim značajem, kot ga je imel zvečer, nič bolj se duša, ko se je ločila od telesa, ne zbudi z drugim značajem, kot ga je imela prej na zemlji. Človek je po smrti še naprej prav tako pameten ali neveden, dober ali hudoben, kot na koncu svojega časa na zemlji. Sprva ima še iste resnične ali napačne poglede, iste dobre ali slabe značajske

lastnosti, navade, običaje, šege, nagnjenja in strasti, kot jih je imel še v telesu. Smrt, ta fizična katastrofa, ne spremeni človekovega značaja. V onstranstvo prispemo z istimi mislimi, željami, poželenji in dejanji, ki smo jih pridobili na zemlji. Že preceptor Schill iz Calwa v Württembergu, prijatelj württenberškega evangeličanskega prelata Oetinger-ja, ki je smel pogosto pogledati v onstranstvo, pravi: duhovi vzamejo osebno miselnost s seboj in je ne odložijo prav kmalu; zmotno je domnevati, da so pokojniki takoj, ko pridejo tja, osvobojeni vseh zmotnih mnenj in razsvetljeni o vseh Božjih resnicah. Pri pokojnikih naj bi obstajalo še več cerkva, sekt, razhajanj mnenj in negotovosti kot na zemlji.

Kakor pade drevo, tako obleži. Iz tega sledi, da moramo glede izjav preminulih, ki jih dajejo medijem in mesečnikom, biti enako kritični kot glede izjav živih. V vsakem primeru, je treba preveriti, ali imamo opravka s plemenitimi, neplemenitimi, modrimi ali nevednimi, resnicoljubnimi ali lažnivimi duhovi. Ta oznanila duhov je treba preveriti, enako kot izjave in spise živih ljudi, z besedo in duhom Božjim, ki edina vodita v vso resnico. (Jn 10,13).

Izjave medijev, mesečnikov, vizionarjev in jasnovidcev ne morejo nikoli biti nezmotljiv vir verovanja, pač pa dragoceni pripomočki, nekaj, kar nam zlasti pomaga razumeti namige, ki jih nam Sveto pismo daje o onstranstvu.

Raj

Drugo načelo onstranstva se glasi: glede na človekov značaj se oblikuje njegova onstranska usoda. Izrecno dobri takoj dobi izrecno dobro usodo. Pri njem se izpolni Jezusova beseda: »Kajti to je volja Mojega Očeta, da ima večno življenje vsak, kdor vidi Sina in veruje vanj in Jaz ga obudim poslednji dan« (Jn 6,40). Kdaj je ta poslednji dan? Kakor je najmlajši otrok zadnji izmed otrok družine, tako je poslednji dan zadnji dan človeka na zemlji, njegov smrtni dan.

Ne šele pri poslednji sodbi, kot to večkrat narobe razumemo, temveč na svoj poslednji dan, na dan svoje smrti bo izrecno dobri od Jezusa Kristusa prebujen iz spanca smrti, v katerega je padel, v srečno, blaženo življenje.

Vsekakor ne pride nihče, tudi ne najboljši, takoj po svoji smrti v sama nebesa, ampak izrecno dobri, kamor sodijo tudi izrecno skesani, ti gredo sprva v tako imenovani raj.

Tukaj so takoj srečni in blaženi, tukaj imajo vse, česar se lahko srce veseli. Jezus Kristus jih tam pogosto osebno obišče. V »Božjem raj« (Raz 2,7; Ez 28,13; 31,8), kot zatrjuje württenberški teozof Michael Hahn, ki se je večkrat, enako kot apostol Pavel (Kor 12,4) dvignil nad raj, najdemo »zares angelsko življenje otrok in radosti, plemenite vrtove in blažene skupnosti. Če jih ne bi sam videl, ne bi hotel pisati o tem.«

Ko dobri umrejo so sprejeti v prava nebesa, kjer se njihova blaženost še zelo poveča in morajo najprej v raj odvreči vse zemeljsko v pogledih in stremljenjih, vse zmote in manjše nepopolnosti, ki se ob smrti v določeni meri držijo vsakega človeka, tudi najboljšega in se tam naučiti, kaj mora prebivalec nebes vedeti in kako se mora vesti. Nenaden prehod iz teme zemlje v jasnost nebes bi bil prežareč. Na sijočo svetlobo nebes in Gospoda se je treba navaditi postopoma, se tako rekoč

aklimatizirati. Šele, ko duša postane čistejša od najčistejšega zlata, je pripravljena preiti v neskončno zadovoljstvo nebes. »In ne pride v Jeruzalem nič nečistega«, se zato glasi v Razodetju (21,27). In zaradi tega pridejo najprej najboljši v raj (v Stari Zavezi imenovan »Abrahamov grad«), kjer brez truda v srečnih razmerah popolnoma odložijo vse nečisto. Tudi zato Jezus skesanemu razbojniku ne reče: »Danes boš z Menoj v nebesih«, temveč: »Danes boš z Menoj v raj« (Lk 23,43).

Kje so preminuli?

Šele, ko duša postane popolnoma nebeško čista, gre lahko v sama nebesa. Preden začnemo govoriti o nebesih, najprej odgovorimo na druga vprašanja: Kje pa je duša preminulega? Kje so raj, nebesa, pekel in srednje kraljestvo?

Duša vsakega preminulega se mora nekje nahajati, ker nič ni zunaj od Boga ustvarjenega prostora, ki je prav tako neskončen kot Bog sam.

Kot osnovno pravilo bivanja duš po smrti si je treba zapomniti: izrecno dobri, ki še niso v nebesih, temveč v raj, se po navadi nahajajo v zgornjem območju zraka, ki je okrog naše zemlje, od vrhov zaledenelih gora do meje etra.

Še neodločni in nezreli se po navadi zadržujejo v spodnjem območju zraka, od vrhov najvišjih gora do tisoč petsto metrov nad morjem; bolj ko so nepopolni, v toliko globljih slojih se nahajajo. Tukaj ostanejo toliko časa, dokler se ne dvignejo v višjo sfero raja, kar se zgodi, če sledijo navodilom višjih zaščitniških duhov, ki so jim vedno pripravljene pomagati, da se očistijo in izpopolnijo; če pa ne sledijo naukom teh plemenitih duhov, temveč se vdajajo svojim strastem in hudobnim nagonom, se od tedanjega stanja potopijo navzdol v pekel. Sfera neodločnih in nezrelih se imenuje: Srednje kraljestvo, kraljestvo duhov, tudi Had ali Šeol.

Zelo materialne duše, npr. pijanci, pogoltneži, morilci, tatovi, ne pridejo po smrti takoj v srednje kraljestvo, temveč ostanejo v najnižjih plasteh ozračja, v bližini svojega dotedanega bivališča, npr. v svojem stanovanju ali v njegovi bližini, na kraju zločina, pri svojih zakladih ali celo pri svojem grobu. Njihovo srce, hrepenenje in želje jih še priklepajo k zemlji. Nekateri zločinci so po smrti kot z urokom privezani na kraj svojega zločina. Nekateri pokojne deklice se ne morejo ločiti od mrtvega telesa, ki so ga tako ljubile in negovale, zdaj pa trohni v grobu.

Že Platonov Sokrat je govoril: »Toda, če se je duša umazala in nepošteno odide iz telesa, ker je med življenjem na zemlji živela za vidno in pustila vkleniti telesno nevidno in tisto, kar leži nad čuti, pa sovražila in zavračala, ali meniš, da bo taka duša, ki se tako obnaša, odšla od tod čista? Nikakor. Ker je prežeta s telesnim in ga nosi s seboj kot nekaj obremenjujočega, zemeljskega in vidnega, je potisnjena navzdol, področje vidnega jo privlači in tako se klati okrog grobov in nagrobnikov.« O takih materialnih dušah pravimo, da so v zemeljski sferi. Ti duhovi se, če so razmere ustrezne, radi za kratek čas naredijo vidne ali so kako drugače opazni kot prikazni ali strahovi. Pravzaprav se lahko pojavijo tudi višji duhovi in se naredijo opazne. Duhovi iz zemeljske sfere, kot sledi iz doslej povedanega, ki niti nimajo višjega znanja, niti visoke morale, se radi gnetejo okrog spiritističnih medijev, tudi okrog mesečnikov in jasnoslušnih, da si skozi utirajo pot do zemeljskih ljudi. To počnejo večinoma sebi v zabavo, pogosto tudi z izrecnim namenom, da bi koga

zavedli. Iz tega znova sledi, kako previdni moramo biti glede izjav medijev in drugih dojemljivih ljudi. Pogosto se duhovi zemeljske sfere izrazijo skozi medije, ker tako iščejo nasvet in pomoč. Takrat imamo priložnost, da na njih učinkujemo poučno ter podpirajoče.

Nebeške duše prebivajo po navadi v neomejenih prostorih čistega etra. Peklenski duhovi se praviloma deloma nahajajo v nižjih plasteh atmosfere, večinoma pa v notranjosti zemlje, od zemeljske površine do njenega središča. »Kajti vojskovati se nam ni zoper kri in meso«, zato piše Pavel (Ef 6,12), »ampak zoper duhovne vojske hudobnosti v nebeških prostorih.« In psalmist pravi: »Ali oni, ki preže na pogubo duše moje, pojdejo v naj spodnje kraje zemlje.« (Ps 63,9).

Seveda bo tukaj marsikdo ugovarjal: Če to tako opisujejo tudi jasnovidci, mesečniki in mediji, zakaj potem ne vidimo duhov v zraku, na zemlji in pod njo? Predmet ali osebo vidimo le, če odbija svetlobo. Popolnoma čiste steklene plošče, zraka in etra ne vidimo, ker svetlobe ne odbijajo, temveč jo prepuščajo. Duše pokojnih pa so še finejše kot zrak in eter. Prepuščajo svetlobo. Povsem duhovne so. Duhovnih stvari, kot so misli, sklepi uma, čustva, ki so vsekakor resnična, ne moremo videti z očmi, ki ne morejo videti zelo drobnih materialnih stvari, kot so npr. mikroorganizmi. In obstajajo tudi še drobnejše in finejše stvari, ki niso vidne niti z najboljšim mikroskopom; to nam zagotavljajo znanstveniki. Ker so duše prav tako duhovne kot naše misli, torej še finejše kot najdrobnejši materialni predmet, so po navadi nevidne za oči. Naj si astronomi do slepote zrejo v svoje teleskope, učenjaki v svoje mikroskope, nikoli ne bodo videli duše, ki še živi v telesu ali, ki je že zapustila tostranstvo. Misli in hotenja se ne dajo videti z daljnogledom ali mikroskopom. Jasnovidci in mesečniki lahko vidijo duše pokojnih, ker se jim je odprlo duhovno videnje, oči duše, ki se bodo nekoč odprle tudi nam, namreč po smrti. O pokojnem evangeličanskem prelatu se govori, da je ponoči pogosto pridigal v cerkvi, ne da bi bil navzoč kak živ poslušalec; pridigal je dušam pokojnih, ki so bile tam in ki jih je videl, ker je bil jasnoviden.

Duše pokojnih se lahko hkrati nahajajo tam, kjer je gosta snov, npr. v notranjosti zemlje ali v telesu v tostranstvu živečega človeka, kakor se dogaja pri obsedenosti; evangelij pripoveduje, da je Jezus iz Marije Magdalene izgnal sedem hudobnih duhov (duše pokojnih hudobnežev).(Lk 8,2). Duša oziroma eterično telo pokojnega ima namreč lastnost, da prodre skozi snov. Že elektrika in eter lahko prodreta skozi gosto snov. Prav tako lahko to zmore duša, ki je, kot bomo še videli, obdana z eteričnim ovojem. Ta je podoben telesu vstajenja našega Odrešenika, ki je, kot je znano, neovirano hodil skozi zaprta vrata in zidove.

Ali se duša nahaja v nebesih, v raj, v srednjem kraljestvu ali v peklu, ni tako odvisno od tega, ali se nahaja v tej ali oni plasti zraka, v etru ali v notranjosti zemlje, temveč je pomembno in odločilno notranje stanje, stanje značaja. Popolni je vedno v nebesih ne glede na to, kje se trenutno nahaja; izrecno dobri, toda še ne popoln, je vedno v raj, nezrel je v srednjem kraljestvu, hudoben v peklu, kjer koli se nahaja. Že na zemlji vsak dober človek s seboj v kali svoje dobre zavesti, kjer sta tišina in mir, nosi nebesa in raj, kjer koli se nahaja, čeprav sredi bojišča ali nedolžen v ječi; hudobni pa v svoji hudobni zavesti s svojim nemirom, nezadovoljstvom in skritim strahom v sebi in s seboj v kali nosi pekel, kjer koli se nahaja, pa četudi sredi mamljivih zabav v čudovitih palačah.

V drugem življenju te kali vzkaliijo. Glavno in osnovno pravilo onstranstva je: popolnoma tako kot notranjost duše je sestavljen tudi duhovni bivalni svet, v katerem se nahaja v onstranstvu.

Okolica, hiša, celotno okolje, kjer se nahaja duša v onstranstvu, zrastejo sami od sebe iz notranjosti, ustrezajoče nravnemu stanju duše. Kakor se iz semena plevla sam od sebe razvije plevel, iz plemenitega zrna pšenice pa klas pšenice, tako po smrti s pomočjo Boga v vsaki duši vsajena moč iz dobrih lastnosti značaja človeka razvije čudovit duhovni bivalni svet; iz slabih lastnosti značaja pa nastane surov, grd, grozo zbujajoč bivalni svet.

Kako je to mogoče, si najbolje pojasnimo na primeru sanj. V sanjah duša iz sebe nenehno ustvarja duhovna okolja, stanovanja, drevesa, živali, predmete, celo osebe, ki se z njo pogovarjajo in ona z njimi. Ne obstajajo sanje, v katerih bi duša živela in se v iz njih izhajajočem okolju in pokrajini obnašala popolnoma tako kot da bi se nahajala v naravnem svetu. Če v spalnici spi več oseb, so si krajevno blizu, toda v sanjah je vsak v drugem duhovnem bivalnem svetu in to tako živo, da čez dan ne neha pripovedovati o tem.

Tako lahko duša v zemeljskem življenju, ko se zbere v spanju, iz sebe tvori vsa mogoča okolja, le da ta izginejo, ko se oči telesa zjutraj odprejo. Toda po smrti se oči pač ne odprejo več! Tu obstaja duhovni bivalni svet, ki se tvori iz duše in se, kot v sanjah večinoma ne, popolnoma ujema s stanjem značaja.

Medtem, ko se sanje tvorijo glede na to, kaj smo čez dan doživeli, govorili, prebrali, pojedli in popili, se duhovni bivalni svet po smrti nenehno in trajno tvori iz nravnih lastnosti duše, načina mišljenja in ravnanja duše. Duši sledijo njene misli, želje, nagnjenja, stremljenja in dela; v njih živi in iz njih se oblikuje po videzu in sestavi popolnoma njim ustrezajoč bivalni svet, v katerem se duša, glede na njen značaj, počuti srečno ali nesrečno.

Če je duša še nepopolna, se iz nje tvori duhovni svet Hada, če je izrecno dobra, vendar še ne popolna, pa svet raja, če je popolna, svet nebes, če je izrecno huda, pa bivalni svet pekla. Vsak je tam sam stvarnik sveta, v katerem živi. Medtem ko živimo tukaj na zemlji v Božjem svetu, v svetu, ki je delo misli in volje Boga, duša tam živi v lastnem svetu, v svetu, ki je delo njenega lastnega značaja. Tisti, ki so istovrstni, živijo v istem duhovnem bivalnem svetu in se srečujejo in družijo med seboj. So v isti sferi. V onstranstvu vsak stoji na svojih lastnih temeljih in tleh, ki so se razvili iz nravnih lastnosti njegove duše.

Izrecno dobri raja in nebes živijo po smrti v prelepih hišah, prijetnih okoljih z bujno tropsko naravo in balzamičnimi vonjavami, kjer se počutijo čudovito in blaženo. Resnično nepopolni in popolnoma hudobni bivajo v revnih kočah, pustih, grozljivih krajih, neprijaznih stepah in puščavah, trpijo lakoto in žejo in se počutijo zelo nesrečni. Ljudje, katerih duhovno notranje življenje je medlo in borno, tavajo v kraju, kjer ni videti nič razen peska, skal, kjer životarijo kvečjemu klavrne močvirske rastline, kjer je le somrak. Bolj ko je v človekovem duhu in naravi temačno, bolj ko duši manjka luč, ki je samo bistvo našega Gospoda Odrešenika Jezusa Kristusa, toliko bolj je njena življenjska sfera brez svetlobe in toplote, vse tja do trde teme kot v rogu in ledenega mrazu. Če se duša popravi, se tudi svet, v katerem živi, spremeni na bolje in vse razmere se izboljšajo.

Glede na doslej povedano lahko razumemo, zakaj noben duhovnik ne more povedati, kje so nebesa, pekel itd. To so namreč duhovni bivalni svetovi, ki se razgrinjajo iz duše, ki so vsepovsod, kjer je v kakšnem trenutku duša in ki jih s telesnimi očmi ne moremo videti, kakor ne moremo videti sanjskega sveta spečega človeka.

Nebesa

Slišali smo že: Izrecno dobri pridejo v nebesa, ko preidejo skozi stopnjo prehodnega raja, kakor uči Sveto pismo. Bolje rečeno: nebo se razcveti iz njihovega značaja, v isti sferi, v kateri je sam Bog. Človeški jezik je prešibak, da bi opisal čudesa nebes. Vizionarji in številni mediji dajejo sijajne opise nebes, toda pri tem se čuti, da človeška sposobnost izražanja ne zmore opisa take čudovitosti. Večno resnična bo apostolova beseda: »Nobeno oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo in v nobeno človeško srce ni prodrlo, kaj je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.«

Obstajajo tri glavna območja nebes, tri različna nebeška stanja, zato tudi Pavel pravi v 12. poglavju 2. pisma Korinčanom, da je prešel v tretja nebesa. Da obstaja več nebes, dokazuje Božja beseda nebesa, ki je večinoma v množini, ne v ednini. Tako se glasi v Očenašu, prevedeno točno po izvirniku: Oče naš, ki si v nebesih. Spodnja (prva) nebesa so za tiste, ki so verjeli Božji besedi in prinesli tridesetkratni izkupiček; srednja (druga) nebesa so za tiste, ki so prinesli šestdesetkratni izkupiček, zgornja (tretja) pa za tiste, ki so prinesli stokratni izkupiček v upoštevanju Božje besede in volje. Spodnja nebesa se imenujejo nebesa modrosti; tu so pokojni, ki so bili pošteni iz strahospoštovanja in spoštovanja do Boga, manj pa iz ljubezni do Njega. V drugih, nebesih modrosti in ljubezni so pokojniki, pri katerih sta spoštovanje in ljubezen do Boga približno enaka. V najvišjih in tretjih nebesih, v čistih nebesih ljubezni, so taki, pri katerih sta ljubezen do Boga in bližnjega osnovna značilnost njihovega bitja, ki niso čutili nobenega strahu do Boga, samo še ljubezen in so ravnali po tej ljubezni, ne da bi vprašali za plačilo ali kazni. To so pravi »Božji otroci«.

Katoliška cerkev moli za pokojne: Gospod, daj jim večni mir. Marsikdo zato meni, da bodo pokojniki v nebesih vso večnost počivali in nič počeli, kvečjemu molili in peli, zrlili v Boga in sedeli pri isti mizi z Abrahamom, Izakom in Jakobom. Vse to razumejo dobredno. A vendar je resnica drugačna. Pokojniki v nebesih niso brez dela, tudi ne molijo, ne pojejo in ne jedo kar naprej. Nebesa niso lenobno počivanje, kar bi vsakemu duhu kmalu postalo nevzdržno dolgočasno, temveč so najvišja dejavnost. Gotovo so pokojniki našli svoj mir, spokojnost in mir duše in mir v Bogu, za katerega je naše srce ustvarjeno. Ne miruje prej, kdor ne miruje v Njem. Vendar pa so pokojniki nenehno dejavni. Vsak nebeščan ima velik krog delovanja. Pod sabo ima pet ali deset mest, to pomeni, da lahko z Bogom vladajo celemu neskončnemu stvarstvu, vsak nebeščan s svojim delom, ki mu ga je Bog dodelil po njegovih močeh. Toda njihovo vladanje ni, kakor tudi ni pri Bogu, oblastno tiranstvo, temveč ljubeča, skrb. Pokojniki v nebesih so deloma zaščitniški duhovi še živečih ljudi na zemlji, deloma duš, živečih v Hadu in raji, ki jih je treba še naprej podpirati, deloma

vplivajo na milijone in milijone ljudi na nešteti zvezdah v vesolju, ki so obljudene, če so le dovolj razvite, vendar pa tamkajšnji ljudje ne morejo postati Božji otroci v tretjih nebesih in se lahko povzpnejo le v prva in druga nebesa. Vmes lahko pokojniki za oddih občudujejo neskončno število Božjih čudes v Njegovem vidnem in nevidnem stvarstvu in tako dobijo večje razumevanje o Božji veličini, moči in ljubezni. Zato o dolgočasju in brezdelju ni govora. Največja blaženost pa je, da jih od časa do časa obišče sam Bog v obliki Jezusa in se z njimi pogovarja in družijo, kot oče s svojimi otroci. Blaženost nebeščanov se nenehno stopnjuje v tej meri, kolikor so dejavni in tako dobivajo čedalje globlji vpogled v Božjo modrost, lepoto in ljubeznivost.

Da, tam v nebesih, v nebeškem Jeruzalemu, ne bo več ne smrti, ne žalovanja, ne toženja, ne bolečin. (Raz 21,4) Ne bodo več ne lačni, ne žejni; na njih ne bo več padlo sonce ali kakršna koli vročina; jagnje samo jih bo paslo in vodilo do izvirov žive vode in Bog bo obrisal vse solze z njihovih oči. (Raz 7,16) Tam diha ves duh in svetloba, ljubezen in življenje, sreča in užitek. Tam ni več žalujočih, temveč je veliko veselje vriskajočih duhov. Tam so v blaženosti združeni tisti, ki so bili v plemeniti dušni skupnosti; tam so združeni v nebeški zakon taki zakonci, katerih srca se zares ujemajo in ki so bili plemeniti oz. so se izboljšali. Nasprotno pa zakonci, ki se niso ujemale, tam niso več skupaj. Vsi blaženi živijo v nebeškem zakonu. Kajti človek je popoln človek in popolnoma srečen šele, ko sta moška duša in k njej za harmonično dopolnitev pripadajoča ženska duša skupaj. Moški in ženska, vsak zase, sta samo polovica enega človeka, zato ju tudi vleče skupaj! In zato osnovni nebeški zakon zahteva, da vsak nebeščan živi v nebeškem zakonu.

Pekel

Do zdaj je beseda tekla o nebeških ciljih. Toda nebesa trpijo silo in samo kdor uporablja silo, privleče nebesa k sebi. Večina ljudi ne vzame dovolj resno glavnega namena tuzemskega življenja, ki je, da oplemenitimo svojo dušo, postanemo prerobjeni, z duhom Kristusa napolnjeni ljudje. Večina ljudi gre v onstranstvo nepopolnih, nekateri so zelo nepopolni, celo povsem hudobni in od Boga odtujeni. Kako gre tem?

Za njih smrt ni prehod v vstajenje v življenje, ampak v vstajenje v sodbo. Sicer večinoma ne pridejo takoj v peklo, tako kot dobri ne pridejo takoj v nebesa, temveč v Had oz. v zemeljsko sfero. Tukaj ima vsakdo še vedno priložnost, da se poboljša. A vendar, kakor drevo pade, tako obleži. Skoraj vsi, ki so vstopili v onstranstvo z značajem, ki je v nasprotju z Bogom, sledijo bremenu svojega značaja, svojim dotedanjim slabim navadam in v onstranstvu o pokori in spreobrnjenju nočejo vedeti nič več kot prej. Ljubezen njihovega srca jih kot magnet vleče k zlemu in slabemu in po osnovnem načelu, »Enako se rado družijo z enakimi« jih vleče v družbo drugih hudobnih, pokojnikov. In zdaj si predstavljajte družbo, v kateri so le hudobni, samoljubni, gospodovalni, lakomni in brezobzirni duhovi. Kako se bodo ti mučili med seboj in si grenili obstoj! Prav te muke, ki si jih hudobni v onstranstvu sami povzročajo v svoji obojestranski jezi, so muke pekla. Ni Bog tisti, ki pusti hudobne pasti v peklo, ampak sami padejo vanj, s tem, ko se v onstranstvu po svoji

svobodni volji družijo z drugimi hudobnimi. Bog ne muči hudobnih, hudobni se sami mučijo med seboj. Bog jih ne zadržuje v peklu, s svojo hudobnostjo se tam zadržujejo sami. Vse to je poleg čudovite resnice, da vsi prekleti nekoč pridejo v nebesa, podrobneje razloženo v brošuri Vstajenje mesa.

Srednje kraljestvo

Večinoma niso ljudje ob smrti niti izrecno dobri, niti izrecno hudobni in brezbožni, temveč so še nepopolni in nezreli. Če ostanejo še naprej pri svojih stanovanjih, zakladih in grobovih - v zemeljski sferi, potem vstopijo v srednje kraljestvo (Had, Šeol, svet duhov). Tam imajo vsi možnost, da se razvijejo naprej, povsem po nagnjenjih svoje svobodne volje. Angeli in višji duhovi bodo tam na različne načine vplivali nanje, da bi se bolj odločno obrnili k dobremu. Večina potem tudi postopoma pride naprej iz ene stopnje in sfere v drugo. Srednje kraljestvo je namreč sestavljeno, po številnih opisovanjih onstranstva, iz sedmih sfer, vsaka pa spet iz številnih stopenj (območij). Toda manjši del nazaduje in pristane v peklu, popolnoma v skladu z njihovo svobodno voljo, ki vsakemu človeku seveda ostane tudi v onstranstvu - brez nje bi bil človek samo žival ali lutka, ki jo vodi Božja volja. Pri večini vendar zmaga dobro, največkrat seveda šele po dolgih bojih, samo odpovedovanju in odrekanju. V srednjem kraljestvu nravni napredek ni tako lahek kot v raju, tam je v nasprotno še težji kot na zemlji.

Veliko nepopolnih pokojnikov, posebno tisti v zemeljski sferi, ne ve, da so umrli. Tisti, ki so živeli zelo materialno in posvetno, katerih čuti in prizadevanja so se sukali le okrog užitka, pridobivanja denarja ali častihlepnih načrtov, potrebujejo v onstranstvu pogosto veliko časa, da sploh sprevidijo, da so mrtvi. V svoji domišljiji živijo še naprej na zemlji, menijo, da se še nahajajo v svojih stanovanjih in počno, česar so vajeni. Obstajajo duše, ki potrebujejo deset, dvajset, sto let, da končno opazijo, da so umrle. V svoji domišljiji verjamejo, da še živijo na zemlji. Poročila o onstranstvu so polna tovrstnih primerov. V tem stanju ne vidijo od zemlje sploh nič ali pa samo stvari, ki so jim pri srcu. Sprva se vztrajno zadržujejo v njihovi bližini in ostanejo tam zelo dolgo celo po tem, ko že sprevidijo, da so umrli. In tako se zgodi, da mora skopuh po svoji smrti gledati, kako njegovi nasmejani dediči lahkomišelnost zapravljajo, kar je on stežka nagraabil, hkrati pa ne more storiti nič, da bi preprečil te »neumnosti«! Tako je marsikatera nečimrna oseba priča, kako njeno telo v grobu počasi izgubi barvo in obliko in se razkroji v hrano za črve. Šele ko takšne duše vidijo, kako se predmeti njihove materialne ljubezni sčasoma pokvarijo in umro, jim uspe, da se ločijo od njih in šele potem se dvignejo iz zemeljske sfere v pravo srednje kraljestvo.

Tam, v sferi še nepopolnih in nezrelih, lahko vsi napredujejo v tolikšni meri, kolikor sledijo navodilom višjih duhov, ki jih obiščejo od časa do časa in premagajo samega sebe. Toda ker Bog in višji duhovi vedno spoštujejo svobodno voljo pokojnikov, je popolnoma odvisno od svobodne volje prebivalcev Hada, ali in s kakšno hitrostjo bodo npravno napredovali. Vsekakor je onstran bistveno težje napredovati kot tukaj na zemlji.

Že na zemlji je težko, da se človek osvobodi določene strasti, slabe navade ali predsodka, čeprav nanj vsak dan vplivajo zdravilni nauki, dobri primeri in knjige. V Hadu gre bistveno teže, ker tam duša okoli sebe nima nobenega drugega sveta in okolja kot tega, ki ustreza njenemu nepopolnemu mišljenju, čutenju in hotenju. Lahko je povsem sama ali pa v družbi istovrstnih duhov, ki imajo enake napake in napačne poglede kot ona. V onstranstvu se namreč enako družijo z enakim že zato, ker se tam vsaki duši vidi, kakšen otrok duha je. V onstranstvu torej manjka dobrih zgledov in pobud. Manj je možnosti za izpopolnjevanje - veliko več je ovir.

Dobre nauke obiskujočih višjih duhov zato večinoma vztrajno zavračajo. Celó, če pridejo do spoznanja, da imajo obiskujoči duhovi prav, dvoje stvari človeku brani, da bi se znebil napak in predsodkov, namreč človekova bojazljivost, ki je že na zemlji največja ovira vsega napredka in strah pred istovrstnimi tovariši sfer.

Toda obstaja pot, po kateri večina prebivalcev srednjega kraljestva sčasoma od znotraj odloži svoje napake in napačne poglede, namreč pot izkušnje. »Skozi škodo postanemo pametni«, velja že od vekomaj. To velja tudi za onstranstvo. Hude posledice, ki jih s seboj prinesejo napake in predsodki, pripeljejo večino na koncu do spoznanja, da se morajo izboljšati in spremeniti. Če na primer besna duša v Hadu opazi, da jezo redno spremljajo hude posledice zanjo, se bo odločila, da se končno resno spopade s to jezo. In če kdaj konfesionalno nestrpen človek, ki je mnenja, da je njegova cerkev ali sekta edina, s katero bo postal blažen in se vztrajno oklepa te zmote, opazi, da pri svoji konfesionalni zadržanosti - ki drugim zaradi odklonilnih, mogoče dejansko napačnih verskih pogledov odreka blaženost, ki je odvisna edino od položaja srca in volje do Boga in Njegovih nraavnih zapovedi - s tako ozkim, neljubeznivim srcem ne more preiti v nebeško kraljestvo ljubezni in da ne more napredovati v višje sfere, bo postal strpnejši in ljubeznivejši.

Tako mora v Hadu vsakdo v težjih razmerah kot na zemlji odložiti vse, kar je moralno manjvrednega na zemlji pozabil odložiti. Kar duša tukaj v življenjski dodelavi doseže v enem dnevu, za to v onstranstvu pogosto potrebuje leta ali stoletja. Če hočemo postati srečni, je treba tam v neugodnejših razmerah nadaljevati boj, za katerega večinoma mislimo, da bo po smrti končan. Mir v srcu, prava sreča in blaženi mir nastopijo šele takrat, ko je duša v raj, v sferi srednjega kraljestva je to le v nepopolni meri, v zemeljski sferi in predvsem v peklu pa sploh ne. »V grobu ima človek svoj mir«, je najbolj zmotno mnenje, kar ga lahko imamo. Nasprotno, z grobom, torej po smrti, se šele zares začne boj in nemir za vse tiste, ki so tukaj zamudili nraavno dolžnost po samo izpopolnjevanju. Smrt ni neko univerzalno sredstvo za pridobivanje večnega miru! Duša ne dobi miru in sreče, dokler se za resnico in krepost ne bojuje do zmage! »Njemu, kdor zmaga, dam sedeti z menoj na prestolu Svojem« (Raz 3,21), pravi Jezus.

Vsak dan množice ljudi zapravijo svoje življenje, ker mislijo, da so prešibki, da bi nadaljevali življenjski boj. Ti reveži menijo, da bodo z dejanjem samomora našli mir. Imajo ga za »odrešenje vsega hudega«. Toda kako se motijo o onstranstvu! V drugem življenju se počutijo nesrečnejše kot v tostranstvu. »O mama, kaj sem storila!« je tožila neka gospa iz Stuttgarta preko medija svoji mami, ki je bila navzoča pri seansi. Utopila se je v reki Neckar. »O kako nesrečno se počutim! Kako me zebe! O pomagajte mi! Molite zame!« Nekega samomorilca, ki se je obesil, so oživili, še preden je strgal čarobni trak, ki povezuje telo in dušo in izjavil je, da so mu čuti

takoj izginjali, ko je začutil vrv na vratu. V tistih nekaj trenutkih, ki so potekli do rešitve, se mu je zdelo, kot da je na dolgem potovanju in je prišel v tuj, srhljiv svet, kjer so okrog njega peklensko plesali samomorilci pohabljenega videza. Spomin na ta grozljivi svet ga je za vekomaj osvobodil samomorilskih teženj. Raje je bil pripravljen pretrpeti najhujše, kot da bi v onstranstvu pripadel svetu samomorilcev.

Po Lorberju in Mayerhoferju imajo samomorilci onstran dolgo in težko pot do zrelosti, toliko težjo, kolikor bolj so njihova dejanja temeljila na nizkotnosti prepričanja. Samomorilcem iz užaljenega častihlepja se tam čez godi najslabše. Skoraj vsi samomorilci - z izjemo tistih, ki jih moramo šteti za neprištevne - lahko napredujejo samo v prva nebesa, toda šele po nepredstavljivo dolgem in dolgih, napornih bojih. Samo z največjimi mukami in težavami lahko na silo dosežejo, kar se tukaj v zemeljskem preizkusnem življenju da pridobiti z razmeroma majhnim trdom. Če bi se v krščanstvu razširili natančnejši in pravilnejši pogledi o razmerah v onstranstvu, tisoči ne bi storili tega nesrečnega koraka!

Z molitvijo lahko priskočimo na pomoč dušam samomorilcev in na sploh vsem nezrelim dušam v onstranstvu. S tem jim lahko pošljemo duhovno svetlobo, moč in tolažbo. Katoliška cerkev, ki marsikaj zmotno uči, ima prav v tem, naj molimo za pokojnike, o katerih moramo misliti, da morajo biti tam čez deležni težavnega čiščenja. Vendar pa ne bi smeli misliti, da imajo plačane molitve pri Bogu kakšno vrednost. Pravzaprav govori znani spis o protestantski veroizpovedi Apologija (3. odstavek abus de missa): »Molitve za pokojnike ne prepovedujemo«. Toda ne samo, da naj evangeličanska cerkev molitve za gotovo še nezrele pokojnike ne bi »prepovedala«, temveč naj bi to molitev nujno priporočala. Hvala Bogu, da obstajajo danes v protestantizmu krogi, ki se nagibajo k temu pogledu.

Tako smo videli: Nepopolne in mlačne duše morajo v onstranstvu večinoma prestati dolgotrajen boj, preden postanejo srečne. Vice v dobrednem smislu sicer ne obstajajo, kakor to misli katoliška cerkev, obstaja pa med stanje in stanje čiščenja, kjer morajo vsi mlačni, preden lahko preidejo v raj oz. nebesa, nadoknaditi zamujeno na zemlji. Toda to ni Božja kazen, temveč nujnost po lastni krivdi. Raj in nebesa se lahko razvijeta in tvorita samo v tistih, v katerih sta v kali. Še ne popolnoma plemenite duše bi motile mirno in harmonično sobivanje blaženih. Zato je po Božjem redu nemogoče preiti v raj ali nebesa, dokler z lastnim naporom ne odložimo prav vseh pomanjkljivosti značaja, seveda s pomočjo Božje milosti. »Brez posvečenja ne bo nihče videl Gospoda« (Heb 12,14). Ne z mrtvo, temveč z živo vero, z vero povezano s hojo za Kristusom se zagovarjamo pred Bogom. Milost ne izključuje sodelovanje in samo bojevanje človeka, temveč ju vključuje!

Onstranska usoda otrok in nekristjanov. Reinkarnacija

V zvezi z usodo nepopolnih v onstranstvu je treba odgovoriti še na dve vprašanji. Prvo vprašanje: Kaj se v onstranstvu zgodi z otroci? Po razširjenih predstavah so duše majhnih otrok z zemlje takoj sprejete v nebesa, kjer potem naokrog prhutajo kot majhni angelčki s krili. Tako se otrokom tam čez ne godi. Večno ostati majhen otrok, bi bila to kaj klavrna usoda. Ne, duše majhnih otrok se v onstranstvu

razvijajo naprej. Tam obstajajo za njih številne šole in vzgojne hiše, kjer ima vsaka skupina učitelja oz. učiteljico, najmlajši pa stalno vzgojiteljico in učiteljico, »namreč pokojnico, ki je v telesnem življenju na zemlji nežno ljubila otroke in hkrati tudi Boga. Kajti take so na svetu ljubile vse otroke s tako rekoč materinsko nežnostjo in jih imele za svoje. Tudi otroci jo ljubijo kot svojo mamo. Pri vsaki je toliko otrok, kot jih iz duhovne materinske ljubezni hoče imeti.« (Swedenborg, Nebesa in pekel, št.332; glej tudi J. Lorber, Kraljestvo otrok v onstranstvu.) Mesečnica Bäuerle iz Weilheima v Württembergu je smela večkrat videti to otroško kraljestvo. Pravi: Jezusova mati ima prvi in najvišji nadzor nad otroki v onstranstvu.

Otroci se morajo v onstranstvu naučiti razviti svoje nerazvite duhovne sposobnosti in moči. Predvsem morajo; ubiti in premagati strup sebičnosti, ki je v njih zaradi mesenega spočetja. Namesto sebičnosti se morajo tam naučiti ljubezni. Nihče pač ne pride v nebeško kraljestvo, tudi majhni otroci ne, brez zadostnega odpiranja in preizkušanja v duši spečih nagonov, moči in sposobnosti. Nekateri od teh majhnih otrok se tudi vrnejo na zemljo, so še enkrat spočeti, še enkrat postanejo človek, se reinkarnirajo. Tudi za nekatere nepopolno umrle odrasle velja, da jim je dovoljeno še enkrat udeležiti se mesene življenjske preizkušnje na zemlji ali kaki drugi zvezdi. Toda kot pravijo indijski teozofi in veliko spiritualistov, reinkarnacija ni pravilo, temveč izjema, ki pa vsekakor ni posebno redka. Kakor pridejo nekateri zločinci večkrat v zapor, večina pa samo enkrat, tako pridejo nekatere duše nekajkrat na zemljo, ki je ujetništvo in zapor za dušo, večina pa mora tam biti samo enkrat. Kar jim ob smrti manjka glede stroge discipline, lahko nadoknadijo v onstranstvu.

Nekatere zelo vnete duše, ki so že v raji ali nebesih, postanejo od časa do časa še enkrat prostovoljno ljudje na zemlji, da izpolnijo kakšno posebno nalogo. Tako je bil npr. Janez Krstnik, kakor Jezus večkrat zagotavlja, nihče drug kot reinkarnirani prerok Elija. »In če hočete sprejeti to: Janez je Elija, ki ima priti.« (Mt 11,14).»Elija je že prišel in ga niso spoznali, temveč so storili z njim. Kar so hoteli.

Tako bo tudi Sin človekov trpel od njih. Tedaj so učenci razumeli, da jim je to rekel o Janezu Krstniku.« (Mt 17,12 in Mr 9,12).

Drugo vprašanje pa je: Kako gre v onstranstvu nekristjanu? Na to je potrebno reči: V vsaki veri je poleg popačenja resničnega in dobrega še vedno nekaj od prarazodetja, ki ga je Bog dal praočetom in ga od časa do časa prečistil, kar se tiče pomembnejših naukov o naravoslovju, z od Njega zbuženimi možmi. (npr. Konfucij, Buda, Zoroaster). Dalje ima vsak človek v sebi glas vesti. Torej se nekristjan v tolikšni meri, kolikor sledi dobremu v svoji veri in svoji vesti, približuje Bogu – Jezusu in v tolikšni meri tudi pride v onstranstvo, kjer ga poučujejo dobri voditeljski duhovi, da spozna Jezusa in nebeško blaženost. Nihče ni kaznovan za to, da so ga rodili in vzgojili poganski, muslimanski, budistični ali judovski starši, temveč postane prej ali slej blažen, pač glede na to, ali je bil njegov značaj plemenit. Vseповsod vladata Božja ljubezen in veliko usmiljenje, tudi v velikem onstranstvu, tudi pri pokojnih nekristjanih. »V vsakem narodu je Bog sprejemljiv, kdor se ga boji in pravično živi«, pravi Pavel v Apostolskih delih (10,35).

In Swedenborg na osnovi dolgoletnega gledanja v onstranstvo pravi: »Nekristjani, ki so po svoji veri živeli dobro življenje, so v onstranstvu poučeni s strani dobrih duhov in z lahkoto prevzamejo resnice verovanja.« (Nebesa, št.321). Če pa so iz lastne krivde na zemlji odklonili evangelij, bodo v onstranstvu našli nesrečno usodo

v tolikšni meri, kolikor je bila in je hudobna njihova volja. Toda pri veliki razdrobljenosti in slabih zgledih kristjanov, posebno v zadnjih stoletjih, je lahko opravičevati nekristjane, če niso našli vere v to, kar so jim pridigali o čistem nauku ljubezni Jezusa, vpricho pogosto skaženega »krščanstva«.

Gledanje. Videz. Srečevanje.

Da bi dobili kolikor toliko jasno sliko o onstranstvu, moramo odgovoriti na tri vprašanja o stvareh, ki se tičejo dosedanjih skupin (raj, pekel, nebesa, srednje kraljestvo).

Kakšna je videti duša preminulega? Duša je že, dokler biva v telesu, v bistvu videti prav takšna kot telo. Duša je sestavljena enako kot telo. Ima tudi glavo, trup, roke in noge itd., skratka enako obliko in pojavo kot telo, le da je vse duhovno - eterično, namesto materialno - snovno. Kadar koli je prerokinja iz Prevorsta pogledala v desno oko kakšnega človeka, je iz njega videla gledati njegovo dušo. Pravi, da je videti v bistvu enaka kot telo. Pri nekaterih se ji je notranja pojava, ki je gledala iz očesa, zdela resnejša kot zunanja in obratno, kar je vedno ustrezalo značaju človeka, čigar oko je gledala.

Dokler človek živi, meseno telo obdaja dušo kakor večja škatla manjšo. Roke duše se nahajajo v rokah telesa, noge duše v nogah telesa, vsi deli in udi duše v ustreznih delih in udih telesa. Ko telo zboli, npr. prst dobi rano, je tudi duša navzoča v bolnih delih telesa in se trudi, da bi ozdravila bolezen in zacelila rano. Da ima duša prav tako ude kakor telo, je najboljši dokaz naslednje dejstvo: če izgubimo ud zaradi amputacije, ga še vedno občutimo, če npr. manjka noga, ima invalid še vedno občutek vročine in mraza in včasih bolečine na mestu, kjer je bila noga. Prerokinja iz Prevorsta pravi: »Pri ljudeh, ki so izgubili roko ali nogo, sem vedno videla celo obliko izgubljenega uda.« Telo je namreč, povedano z besedami Svetega pisma, zunanji človek, duša je notranji (2Kor 4,16), ki je sestavljen prav tako kot zunanji. Da ima duša tudi v onstranstvu ude, izpriča Jezus sam v znani prilika o bogatem zapravlјivcu, ki ga On pusti govoriti: »Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, naj omoči v vodi konec svojega prsta in mi ohladi jezik, ker se mučim v tem plamenu.« (Lk 16,24).

Kakor obstajajo lepa in grda telesa, tako v onstranstvu obstajajo lepe in grde duše. Seveda imajo tukaj na zemlji pogosto dobri ljudje grda telesa in hudobni stanujejo v lepih. V onstranstvu videz duše popolnoma ustreza značaju. Duše dobrih se pojavijo lepe, čudovite, sijoče, duše hudobnih pa grde in gnus zbudajoče. Swedenborg pravi: »Notranjost se vidno kaže v zunanosti, namreč na obrazu, telesu, govoru in gibih.« (Pekel, št.553).

Vsaka duša postane lepša v tolikšni meri, kolikor postane boljša. Duše nekaterih hudobnih so po obliki videti živalske, že na zemlji živečemu človeku močne strasti v telo vtisnejo celo živalske poteze.

Videzu duše ustreza tudi njena obleka. Duša, ki se še nahaja v zemeljski sferi, nosi sicer podobno obleko, kot jo je imela navado nositi na zemlji. Sicer pa je obleka, brez katere se ne pojavi nobena duša popolnoma odvisna od značaja duše in zraste iz nje. Kolikor višja in plemenitejša je duša, toliko svetleje se sveti njena obleka,

kolikor nižja in hudobnejša je, toliko bolj umazana, raztrgana in razcapana je njena obleka. Prav nekatera pretirano nečimrna ženska se bo pojavila kot beračica! Neodločni imajo večinoma sivo umazane obleke. Obleke v vsem, tudi v barvi, ustrezajo moralnemu stanju duše.

Ker v onostranstvu duše ne morejo več skrivati svoje notranjosti kot tu na zemlji, kjer jih je še pokrivala in zagrinjala krinka telesa, je v onostranstvu nemogoče hliniti in se prikazovati boljše, kot smo v resnici. Tam se vse razkrije, tudi najbolj skrivnostne misli duše. In zato je nemogoče, da bi dobri in slabi tam živeli pomešano kakor tu na zemlji, kjer se hudobni redno kaže za boljšega kot je v resnici. Tam se družijo enak z enakim, vsak v svoji sferi.

Dalje: Kaj vidijo duše v onostranstvu? Odgovor: Toliko več, v kolikor višjih sferah so. Nebeščani vidijo vse, kaj hočejo in kar jih zanima. V Božji svetlobi lahko raziskujejo celotno stvarstvo. Tisti v raji vidijo veliko, toda nebes in njihovih razmer ne. Tisti v srednjem kraljestvu ne vidijo raja in nebes, tisti v peklu ne vidijo ne srednjega kraljestva, ne raja, ne nebes. Pogled navzgor je živečim v nižjih sferah zaprt, razen če ga njihov duhovni vodja za kratek čas ne odpre v učne namene, kar po navadi ni navzdol. Duhovi iste sfere se praviloma lahko vidijo in govorijo med seboj. Zelo temačni duhovi zemeljske sfere, dveh najnižjih sfer srednjega kraljestva in pekla, vidijo pogosto le prazne in nestvarne izrodke svoje domišljije. Ne vidijo nič drugega kot svoj domišljijski svet, tako kot sanjajoči vidi samo svoj sanjski svet in nič drugega. Za te pokojnike veljajo beseda iz Svetega pisma: »Mrtvi ne vedo ničesar več.« (Pr 9,5) V takem stanju celo ne vidijo svojih boljših sorodnikov, če so ti umrli in jih hočejo obiskati. Sorodniki jih vidijo, oni pa njih ne. »Nasvidenje« piše na številnih nagrobnikih. Seveda, srečno snidenje bo, če oba dela, umrli in preživeli, stremita k temu, da bi živela plemenito v smislu Kristusa. Toda, če se to ni zgodilo, ne bo srečanje veselo in trajno, morebiti pa ga sploh ne bo, vsaj tako dolgo ne, dokler se mračni duh po dolgih bojih ne izboljša.

Enako kot za gledanje velja tudi za hojo. Duhovi se lahko premikajo toliko hitreje, kolikor popolnejši so. Duhovi nebes morajo samo hoteti in že so tam, kjer si želijo biti, hitro kot strela, kakor se lahko mi v mislih podamo v drug, še tako oddaljen kraj.

Resnost življenja

Opisali smo, kako je, po sporočilih Svetega pisma, preroških mistikov Lorberja in Mayerhoferja, ter zanesljivih vizionarjev in občutljivih ljudi, v onostranstvu. Seveda so tukaj dane le glavne smernice: drugo življenje, nam običajno zdaj še nevidno onostranstvo, ni tako rožnato, kot večina duhovnikov napačno razume Sveto pismo in razlaga sporočila vizionarjev, pa tudi ne tako peklenško, kot si predstavljajo nekateri verski fanatiki.

Iz tega prikazovanja opisa onstranstva naj se predvsem materialisti naučijo, kako izrecno napačno in usodno je njihovo stališče, da je človek na zemlji samo zato, da si ustvari čim boljše bivanje. Ne, človek ni samo za to zemljo in za kratek čas, ki ga je možno živeti na zemlji, temveč je za večno življenje. Vsakdo živi po svoji smrti naprej in njegova usoda se obrne tako, kakor je izoblikoval svoj značaj z mislimi,

nameni, besedami in deli. Časovno življenje je setev, onstransko je letina, ki bo v vsakem smislu ustrezala setvi. Človek je tam preko to, v kar se je sam naredil. »In kakor je človeku namenjeno enkrat umreti, nato pa pride sodba« (Heb 9,27).

Tostranstvo je preizkusni čas, v katerem naj duša dozori v Božjo podobo, kajti samo tisti, ki je pridobil Božje moralne lastnosti, lahko ostane v Njegovi bližini. Kdor ne uporabi tostranstva za to, da postane Božji otrok, da se ponovno rodi iz vode nauka Jezusa in Svetega Duha, ta ne opravi življenjskega izpita, zapravlja svoje življenje. V onstranstvo prispe reven in ubog kot berač, ter bo potreboval največje boje in napore, če hoče postati srečen in nadoknaditi zamujeno. Kdor misli, da je smisel življenja v tem, da si pridobimo veliko denarja, časti, ugleda ali užitka, namesto da bi poiskali Božje kraljestvo in Njegovo pravičnost - ta je naj večji bedak. Kaj mu pomaga, če je nekaj let ali desetletij užival v samoljubnem stremljenju po zemeljskih užitkih, časti in bogastvu, v drugem življenju pa mogoče stoletja ali tisočletja sedi v bedi.

Iz tega opisa onstranstva lahko razberemo, da lahko edino vztrajni in odločni kristjani upajo, da bodo takoj po smrti srečni in blaženi v rajju in pozneje v nebesih. Samo tisti, ki je resnično Jezusov učenec in Mu je sledil s ponižnim srcem, čistostjo in ljubeznijo, tako nedejavno kot dejavno, samo kdor je kazal z energičnim sklepom povezano kesanje, bo na dan svoje smrti zbujen v srečno nadaljnjo življenje. Polovičarski in neodločni ne najdejo miru in sreče, dokler po številnih bojih in odrekanju ne odložijo sleherne grobe napake. Nič ni bolj napačnega kot mnenje, da prostovoljna smrt pelje v boljše onstranstvo. »Prizadevajte si za mir z vsemi in za posvečenost. Brez nje nihče ne bo videl Gospoda.« (Heb12,14) »Kajti to je Božja volja, vaše posvečenje.« (Tes 4,3). Bodimo torej vztrajni v plemenitenju našega značaja. Vsak dan, vsaka ura, celo vsaka minuta da značaju in s tem bodočemu življenju svoj pečat.